

Arrest

nr. 157 749 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X,
X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X X en X, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 september 2015.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de vluchtelingenstatus geweigerd te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd toe te kennen aan een vreemdeling en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu verwijst de verzoekende partij naar haar asielmotieven die zij, zoals ze zelf ook aangeeft, heeft uiteengezet voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partij heeft uitgesproken en de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd bij arrest van 5 juni 2015 met nr. 147. 230. De Raad heeft zich in voormeld arrest reeds uitgesproken over de naar voor gebrachte vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. Een verwijzing naar haar asielmotieven, waarover reeds werd geoordeeld in volle rechtsmacht, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM

aannemelijk te maken. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat de bestreden beslissing ingaat tegen de rechtspraak van het EHRM en meer bepaald in strijd is met het arrest Mohammed t. Oostenrijk van 6 juni 2013, nu het beroep tegen de bestreden beslissing geen schorsend beroep betreft en derhalve geen daadwerkelijk rechtsmiddel is, merkt de Raad op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt de verzoekende partij enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikt voor één van die landen. Bovendien schorst artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de gedwongen uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt. Daarnaast maakt de verzoekende partij op generlei wijze aannemelijk dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling in het arrest waarnaar verwezen wordt.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat de kritiek betrekking heeft op het verschil tussen de schorsende werking van beroep in volle rechtsmacht en een annulatieberoep en dat de verzoekende partij hiermee kritiek op de vreemdelingenwet uit. De Raad merkt op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort hierover uitspraak te doen. Hij mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, heeft gesteld dat de rechtzoekenden beschikken over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daar waar de verzoekende partij de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève aanvoert, dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft, zodat zij de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 21 september 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 3 november 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 14 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP'en stellen dat uit de beschikking geen gebrek aan belang blijkt, zij begrijpen niet waarom wordt gesteld dat het beroep onontvankelijk is want in de beschikking wordt de schending van artikel 3 EVRM besproken. VzP'en stellen dat artikel 3 van het EVRM wel degelijk werd geschonden.”

2.4. Voor zover de verzoekende partij op 21 september 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting stelt dat zij enerzijds niet begrijpt waarom het beroep onontvankelijk is nu artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd en zij anderzijds de vaststellingen uit de beschikking louter ontkent maar niet weerlegt, maakt zij op die manier niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. Haar kritiek doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de beschikking van 14 september 2015.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET